

МЕЛЬНИШИН Лев Васильович
аспірант ЛРІДУ НАДУ

РЕГІОНАЛЬНА ПОЛІТИКА СТОСОВНО СТАЛОГО РОЗВИТКУ УКРАЇНИ В КОНТЕКСТІ ЄВРОПЕЙСЬКОЇ ІНТЕГРАЦІЇ

Аналізується проблематика регіонального розвитку в контексті сучасного публічного управління. Вивчення регіонального розвитку актуалізується наявністю соціального замовлення та особливостями розвитку України. Узагальнюється досвід щодо реалізації соціально-економічного розвитку регіонів на прикладі країн-членів ЄС.

Світовий досвід державного регулювання регіонального розвитку значною мірою диференційований, що зумовлено особливостями і розвиненістю національних економік, державним устроєм країн, політичними традиціями і формами міжнародної інтеграції, а отже, виділити домінуючу модель реалізації політики регіонального розвитку майже неможливо. Глобальною тенденцією сучасного світу є зростання ролі регіонів як одиниць регіонального рівня управління держави, здатних, з одного боку, зменшити навантаження на органи центральної влади, перебравши на себе частину їх повноважень, а з іншого – максимально врахувати потреби місцевих жителів під час прийняття рішень. Цей процес є результатом децентралізації, регіоналізації, демократизації та глобалізації.

Ключові слова: регіональна політика, регіональний розвиток, сталий розвиток, публічне управління, демократичні цінності.

Постановка проблеми. Головні тенденції соціальних та економічних змін ХХ ст. сприяли осмисленню регіону як єдиної істотної форми в різноманітті просторового світу. Водночас регіональне різноманіття трактувалося як перехідний етап до глобалізації у ступенях та типах господарювання на великих територіях, охоплених економічною активністю людини. Технологічна революція в засобах транспортування та розвиток комунікацій, становлення світової системи ринкової економіки, інтенсифікація процесів урбанізації, пов'язана з поступом індустріалізації господарської діяльності, централізація управління та процесів прийняття рішень, соціальне та економічне планування на засадах раціональності стали свідченням правильності такого підходу.

Результатом розвитку цих тенденцій було нівелювання регіональних диспропорцій. Нині регіональні дослідження спрямовані на вивчення процесів, систем, структур, які виникають, перетворюються і зникають в однорідному та однотипному просторі. Регіони є одночасно ієрархічним складником національного простору і системою, що має горизонтальні зв'язки з регіональними системами, сформованими різними видами діяльності (освіта, економіка, медичне обслуговування, поділ праці тощо).

Важливим аргументом актуальності статті є сучасний світовий досвід державного регулювання регіонального розвитку, що значною мірою диференційований, і це зумовлено особливостями і розвиненістю національних економік, державним устроєм країн, політичними традиціями і формами міжнародної інтеграції. І саме такий позитивний досвід є важливим для реалізації регіональної політики в Україні.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Питання визначення основ публічного управління на регіональному рівні та обґрунтування теоретичних засад державної регіональної політики висвітлено в працях Г. Атаманчука, З. Варналія,

О. Васильєвої, І. Дробота, М. Дацишина, М. Долішнього, В. Загорського, В. Керемана, Т. Крушельницької, В. Куйбіди, О. Сушинського та ін.

Варто відзначити роботу Інституту регіональних досліджень у м. Львові, де проводяться фундаментальні й прикладні дослідження проблем формування регіональної політики, систем управління та еколого-економічного регулювання розвитку регіонів, раціонального використання виробничого, трудового, природно-ресурсного та інтелектуального потенціалу регіонів, ринкової інфраструктури і підприємництва, зовнішньоекономічної діяльності та транскордонного співробітництва, регіональної статистики.

Проте на сьогодні важливим етапом є дослідження нових програм соціально-економічного розвитку різних територіальних одиниць і реалізації нових проєктів у сфері регіональної політики в процесі економічної невизначеності та подоланні наслідків епідемії COVID-19.

Метою статті є дослідження специфіки регіональної політики щодо сталого розвитку України в контексті європейської інтеграції (саме в процесі децентралізації та розвитку місцевого самоврядування).

Викладення основного матеріалу. Поняття «регіон» еволюціонувало у визначенні ключових для розуміння суті регіональних відмінностей чинників, які виникали в різні періоди соціально-економічного розвитку суспільства. Залежно від особливостей цих змін змінювалися й теоретичні підходи до особливостей регіональної політики.

Складовими частинами регіональної політики є:

1. Економічна політика, сутність якої полягає в забезпеченні можливостей для самостійного розвитку регіонів на умовах самофінансування та самозабезпечення.

2. Соціальна політика, спрямована на забезпечення зростання рівня добробуту населення, рівних прав і можливостей громадян щодо вибору місця проживання, працевлаштування і соціальний захист.

3. Науково-технічна політика, спрямована на визначення пріоритетів щодо вдосконалення та розвитку інвестиційної та інноваційної діяльності в регіоні.

4. Екологічна політика, основною метою якої є оздоровлення довкілля.

5. Демографічна політика, спрямована на гальмування депопуляційних процесів і деструктування населення.

6. Гуманітарна політика, спрямована на духовний розвиток суспільства, його моральний та фізичний стан на регіональному рівні.

7. Національна політика, спрямована на забезпечення конституційних, політичних, економічних, соціальних тощо прав громадян незалежно від національності та віросповідання.

8. Зовнішньоекономічна політика, основною метою якої є забезпечення умов для активізації підприємництва, формування ринкової інфраструктури, залучення іноземних інвестицій, нарощування експортного потенціалу регіону.

9. Управлінська політика, яка стосується створення єдиної системи регіонального управління, що відповідає завданням регіонального розвитку [1].

Варто зазначити, що в документах ЄС термін «регіональна політика» має інший зміст. Регіональна політика ЄС – це система заходів, спрямованих на посилення єдності національних економік країн-членів ЄС і забезпечення їхнього гармонійного розвитку, а також нівелювання розходжень між регіонами й ліквідація відсталості найменш розвинутих з них. При цьому досить часто замість терміна «регіональна політика» вживається поняття «політика гуртування», яка передбачає одночасне провадження по горизонталі (між регіонами – регіональна політика) та по вертикалі (між верствами суспільства – соціальна політика). Отже, відбувається зміна понятійного апарату шляхом об'єднання регіональної та соціальної політики, коли їх уже не розглядають окремо.

Теоретичні засади управління регіональним розвитком у ЄС розробляє відповідна державна інституція, а сам розвиток фінансується з коштів, які є в розпорядженні центральної влади країн-членів ЄС. В окремих випадках уряд делегує свої повноваження органам регіональної влади, однак при цьому визначає головні умови виконання завдань і залишає за собою право контролю. Регіональна допомога з боку держави спрямовується на нівелювання регіональних диспропорцій і підтримку господарської діяльності в регіонах із гіршими економічними умовами, створює переваги для певних напрямів діяльності, а окремі з них підтримує інструментами регіональної політики [2].

Якщо брати до уваги нову стратегію розвитку регіональної політики України до 2027 р., то слід зауважити, що її мета, яка передбачає розвиток та єдність, орієнтовані на людину, – гідне життя для кожного в згуртованій, децентралізованій, конкурентоспроможній і демократичній Україні [7].

Ефективне використання внутрішніх потенціалів територій та їх спеціалізації для досягнення сталого розвитку країни створить умови для зростання рівня добробуту та доходів громадян під час досягнення згуртованості в соціальному, економічному та просторовому вимірах. Регіональна політика дозволяє кожному регіону та громаді ефективно використовувати власний потенціал, переваги, ресурси та можливості на користь розвитку та підвищення якості життя людини та відповідно на користь розвитку всієї України – економічно стабільної, політично та соціально згуртованої держави.

Нова політика регіонального розвитку проводитиметься з дотриманням таких принципів:

– субсидіарність – один із ключових принципів політики розвитку, який передбачає, що кожна дія окремих політик, зокрема регіональної політики, запрограмована та реалізована на мінімально можливому рівні;

– комплексний територіальний підхід – передбачає, що об'єктом в рамках регіональної політики є територія, яка характеризується специфічним набором соціальних, просторових, екологічних та економічних особливостей. Ці характеристики визначають потенціал розвитку регіону, включаючи ресурси, бар'єри та потреби розвитку, що відрізняють його від інших територій. Комплексний територіальний підхід полягає в узгодженні заходів зі специфікою певної території, щоб він точно відповідав різним потребам розвитку цієї території;

– партнерство та співпраця – включає побудову культури партнерства та співробітництва, орієнтованої на взаємодію громадян та публічних інституцій щодо розвитку. Цей принцип також застосовується до встановлення міцних відносин на основі довіри, як вертикально між національними, регіональними та місцевими установами, так і горизонтально між місцевими органами влади та різними зацікавленими сторонами, включаючи приватний та соціальний сектори;

– територіальна та секторальна концентрація – розуміється як спрямування втручання в рамках регіональної політики в напрямі підтримки обмеженої кількості територій. Розвиток кожного регіону характеризується конкретними викликами, перешкодами або потенціалами, що особливо важливо з точки зору згуртованості регіону чи країни. Забезпечення реальної територіальної концентрації означає, що зона втручання не охоплює весь регіон або країну [7].

На сьогодні політика регіонального розвитку поступово позбавляється автономності і стає формою вираження відповідних секторних політик. Перманентний процес удосконалення теоретичних засад управління регіональним розвитком у ЄС на певному етапі спричинив виникнення, а на сучасному етапі – утвердження спільної регіональної політики. Будучи загальноприйнятою основою регіонального розвитку, вона впливає на національну специфіку окремих держав-членів і ставить за мету нівелювання регіональних

диспропорцій та створення передумов для гармонійного розвитку регіонів. Національні політики регіонального розвитку в державах-членах ЄС виходять з положень спільної регіональної політики, яка формується за активної участі всіх держав, а уряд будь-якої з них не може бути примушений до виконання жодного з рішень, з яким він не погоджується.

Однак для того щоб регіональні диспропорції зменшилися, навіть за умови всебічного заохочення та підтримки тенденцій до позитивних змін у регіоні потрібен тривалий період та удосконалення управлінської діяльності щодо здійснення спільної політики регіонального розвитку в кожній окремій державі, ефективне використання фінансової допомоги структурних фондів, підвищення ефективності роботи державних та неурядових інституцій регіонального розвитку, підвищення рівня інноваційності регіонів, усунення різних трактувань з боку національних урядів положень нормативно-правових актів ЄС у цій сфері [3].

Без сумніву, тривале проведення політики регіонального розвитку в Європі не сприяє окремим регіонам та територіям у подоланні їх депресивності. Тому одного лише вирівнювання «стартових умов» для регіонів недостатньо. Під час розробки теоретичних основ управлінської діяльності необхідно зважати, що менш розвинуті регіони будуть існувати завжди, оскільки сам розвиток у європейському просторі, як і в будь-якому іншому, відбувається нерівномірно. На сьогодні ж основною суперечністю, яка впливає з європейської інтеграції, є зростання поляризації між країнами та регіонами за рівнем життя. Дисбаланс у розвитку регіонів ЄС збільшується із вступом нових членів. Саме тому основною теоретичною проблемою управління тут є розробка і застосування ефективної методології корегування спільної регіональної політики відповідно до сучасних реалій.

Слід зауважити, що регіональна політика все ж таки змінює свої напрями залежно від загальноекономічної ситуації. Так, у Європі дійсний у 60 – 70-х рр. XX ст. компенсуючий характер регіональної політики, спрямований на зменшення регіональних суперечностей, був на початку 1980-х рр. змінений на стимулюючий. Заклики збільшувати державну допомогу слаборозвинутим регіонам змінилися розробкою планів на основі розкриття потенціалу регіонального розвитку. Як стверджує М. І. Долішній, протягом 1980-х рр. регіональна політика ЄС базувалася на теорії «нового регіоналізму», суть якої полягала у використанні внутрішнього (ендогенного) потенціалу регіону. Такий механізм передбачав формування в регіонах внутрішньої системи використання власного потенціалу.

Показовим для України є досвід трансформації регіональної політики держав Центрально-Східної Європи з урахуванням європейських інтеграційних тенденцій. Інтенсифікація регіональної політики в країнах цього регіону спостерігалась у другій половині 1990-х рр. Характерними рисами того періоду було зростання регіональних дисбалансів (зростання економічних диспропорцій між бідними і багатими регіонами) та відповідно зростання соціального напруження, збільшення безробіття. Тому уряди держав вели активну діяльність щодо забезпечення правових аспектів процесу регіональної політики. За таких обставин перед державами постало питання, який тип регіональної політики обрати з огляду на економічний розвиток, ресурси, інституційну структуру та правову базу: політику національної конвергенції (зменшення розриву між своїм економічним розвитком порівняно із більш розвинутими країнами) чи регіональної (зменшення внутрішніх регіональних дисбалансів). Вибравши політику національної конвергенції і зосередившись на державному економічному зростанні, можна у відповідь отримати посилення регіональних

відмінностей всередині країни, і навпаки, регіональна конвергенція може призвести до сповільнення економічного зростання на державному рівні. Проте, яку б політику не обрали держави, спільним є те, що використання внутрішнього потенціалу регіонів є запорукою їхнього розвитку.

Таким чином, у країнах Центральної Європи до кінця 1990-х рр. не існувало чітких концепцій регіональної політики. Досвід Польщі та Угорщини в реалізації регіональної політики свідчить, що її ефективність залежить від вирішення проблеми державно-територіального устрою. Відомим є те, що країни регіону на той час зберігали модель унітарної централізованої держави. Проте, як зазначає М. Лендел, тоді розглядалися три альтернативні моделі здійснення адміністративної реформи:

- деконцентрація державної влади на рівні регіонів;
- децентралізація і створення системи місцевого самоврядування на регіональному рівні за одночасного збереження частини деконцентрованих органів державної влади;
- автономізація регіонів, створення регіональних парламентів (див. [4]).

На початку 2000 р. всі країни обрали формування децентралізованої держави, що давало можливість регіональним інституційним структурам виконувати функції суб'єкта регіонального розвитку. Важливою сферою реалізації регіональної політики є інституційна. На початку 1990-х рр. основну (якщо не домінуючу) роль у розробці й реалізації регіональної політики відігравали центральні органи виконавчої влади. Останнім часом усе активнішу участь у процесах регіонального розвитку беруть органи місцевого і регіонального самоврядування, а також наднаціональні органи управління, які представляють структурні фонди ЄС. Спостерігається значна активізація місцевих ініціатив, тобто ініціатив знизу, у тому числі місцевих об'єднань громадян, які представляють інтереси конкретних територіальних громад і регіонів. Роль центрального уряду все більше зводиться до розробки і координації регіональної політики, але не її реалізації на місцях. Протягом останніх 15 років багато європейських країн зробили рішучі кроки в напрямі децентралізації повноважень, пов'язаних з регіональним і промисловим розвитком на регіональному рівні.

Піонером регіональних реформ вважають Угорщину. Ключовою ідеєю регіонального розвитку на початку реформування регіональної політики був пошук внутрішнього потенціалу для розвитку сільських територій. У 1996 р. Угорщина ухвалила закон, що визначав пріоритети та ресурси, які виділяє держава для стимулювання розвитку територій. Згідно з цим законом основними завданнями стали сприяння розвитку ринкової економіки, запровадження сталого та інноваційного підходу до просторового розвитку, зменшення дисбалансу в рівні соціально-економічного розвитку територій [5].

Таким чином, можна стверджувати, що у формуванні державної стратегії Угорщини переважав аспект регіональної конвергенції. Щодо інституційного забезпечення, то в системі центральних органів влади створена Національна рада регіонального розвитку, яка опікується регіональним розвитком, а за реалізацію регіональної політики в регіонах з 1996 р. відповідають повітові ради розвитку. Їх компетенціями є розробка та схвалення концепцій, програм розвитку округу, прийняття рішень про розподіл коштів, отриманих з національного фонду регіонального розвитку (приблизно 50 % коштів національного фонду регіонального розвитку припадає на фінансування програм, затверджених повітовими радами розвитку). Слід зазначити, що Угорщина скористалася коштами ЄС за програмою PHARE для формування інституційної бази та реалізації експериментальних проєктів.

У Польщі формування концепції регіонального розвитку збіглося з

Public administration mechanisms

адміністративною реформою. Ключовими ідеями цієї реформи були: децентралізація влади, делегування ширших повноважень регіональним органам влади згідно з принципом субсидіарності, на якому базується регіональна політика в ЄС (громадсько-політичний принцип, за яким вищі суспільні одиниці мають право і повинні розв'язувати лише ті проблеми, на виконання яких нижчі структури не здатні).

Якщо на початку 1990-х рр. в регіональній політиці Польщі переважало надання допомоги відсталим та депресивним регіонам, то вже наприкінці 1990-х рр., а саме у 1997 р. стратегія просторового розвитку країни серед державних пріоритетів містила такі положення: моніторинг рівня розвитку регіонів та створення нових робочих місць за одночасної підтримки підвищення економічної конкурентоспроможності регіонів, просування технологій, розвиток транскордонного співробітництва. З огляду на це можна констатувати, що вибором державної стратегії стало формування конкурентоспроможної національної економіки, а не гармонізація регіонального розвитку. У цьому контексті основну роль відіграє активна та дієва допомога з боку інституцій та інструментів регіонального розвитку ЄС. Урахування національних особливостей у процесі інтеграції, при виборі її шляхів свідчить про гнучкість та відсутність догматизму в підходах, що застосовуються на сьогодні в ЄС.

У сучасній науковій літературі, яка стосується регіонального та локального розвитку, відбувається осмислення фундаментальних змін, що розпочалися разом зі змінами моделі світової економіки, а на сьогодні впливають на способи стимулювання державною владою регіональної і локальної економік. Місто, регіон і навіть держава перестають бути суб'єктами субсидіювання і перетворюються на об'єкти підприємництва. Це відбувається тому, що отримання дотації, інвестиційного гранту або субсидії ще не гарантує досягнення конкурентоспроможності суб'єкта підприємництва, а деколи й поглиблює його проблеми.

Державна регіональна політика є невід'ємною частиною загальної політики держави. Її головне завдання полягає в забезпеченні розвитку території держави відповідно до прийнятої державної стратегії. Оскільки будь-який регіон країни є унікальним та неповторним, що зумовлено структурною неоднорідністю простору в географічному, ресурсному, економічному, соціальному, етнічному та політичному аспектах, то будь-яку діяльність необхідно здійснювати з урахуванням комплексу інтересів та особливостей кожного з регіонів, пріоритетності існуючих там проблем. Тому важливо сформулювати єдині принципи регіональної політики держави, які б відображали тактичні і стратегічні орієнтири політики регіонального розвитку.

Основними акцентами регіональної політики є:

- забезпечення економічного зростання в господарському комплексі області, модернізація виробничого потенціалу та стимулювання ділової активності;
- впровадження в регіоні економічних реформ;
- розвиток людського потенціалу, підвищення життєвого рівня населення та якості послуг соціальної і гуманітарної сфер;
- створення належних умов життєзабезпечення населення, підвищення екологічної безпеки в регіоні;
- формування сприятливого інвестиційного середовища, стимулювання залучення фінансових ресурсів для реалізації виробничих та інфраструктурних інвестиційних проєктів;
- енергоресурсозбереження, комплексне використання природних сировинних ресурсів;
- реалізація в регіоні державної регуляторної політики, сприяння розвитку підприємництва;

- реформування та модернізація житлово-комунального господарства, запровадження ефективних форм обслуговування житлового фонду;
- удосконалення системи надання адміністративних послуг, розвиток мережі районних та міських центрів надання адміністративних послуг;
- будівництво, реконструкція та капітальний ремонт загальноосвітніх навчальних закладів, установ охорони здоров'я та соціального захисту населення;
- підвищення якості та доступності освітніх та медичних послуг;
- підтримання належних стандартів життя населення, створення умов для гармонійного розвитку особистості та вирішення проблем зайнятості населення;
- збереження історико-культурної спадщини області, ефективне використання транзитного і туристично-рекреаційного потенціалу області;
- реалізація державної політики у сфері охорони довкілля, підвищення екологічної безпеки регіону.

Як зауважила професор Т. Крушельницька, саме ефективність державного управління є передумовою вирішення соціальних і економічних завдань, а також інших функцій, які виконує держава на сучасному етапі історичного розвитку. Вирішення проблем поступової побудови системи державного управління нового зразка можливе за умови проведення докорінних інституційних змін [6, с. 156]. І ці зміни будуть важливі для позитивного розвитку регіональної політики в Україні.

Висновки. Гармонійний розвиток України як суверенної держави, мета якої – побудова конкурентоспроможної економіки, неможливий без ефективного розвитку кожного її регіону, які мають економічний потенціал і основу для економічного зростання.

Отже, під час дослідження державної регіональної політики слід ураховувати такі характеристики:

- територіальний та проблемний підходи до визначення регіону, що обумовить гнучкість та комплексність механізмів регулювання економіки, дозволить оптимізувати витрати на вирішення соціально-економічних проблем у різних регіонах;
- принцип оптимальної замість тотальної конвергенції регіонів, який ґрунтується на гіпотезі про перманентність територіальної диференціації як економічного явища, що дозволить суттєво скорегувати оперативні цілі державного регулювання розвитку регіонів;
- конструктивний підхід до визначення об'єкта державної регіональної політики, який передбачає конструкцію таких окремих частин об'єкта, як: територія регіону, діяльність суб'єктів регіональної економіки, соціум, зв'язки між центром та регіоном, регіональна економіка в цілому та інші, що дозволить систематизувати та гармонізувати регулюючі механізми.

Тривалий кризовий період в Україні та проголошений європейський інтеграційний вектор об'єктивно вимагають реалізації науково обґрунтованої цілісної державної політики, спрямованої на відновлення економічного зростання і виходу економіки на рівень світової конкурентоспроможності. Регіональний аспект стратегії економічного зростання має виключну роль для України.

Сьогодні необхідна реалізація власної науково обґрунтованої та виваженої регіональної політики, гармонізація принципів взаємодії центру із регіонами з метою забезпечення оптимального поєднання загальнодержавних та регіональних інтересів. За рівнями економічного, технологічного, соціального розвитку регіони України значно диференційовані, і проблема нівелювання цих диспропорцій залишається актуальною.

Список бібліографічних посилань

1. Барановський М. О. Наукові засади суспільно-географічного вивчення сільських депресивних територій України. Ніжин: ПП Лисенко, 2009. 396 с.
2. Безпека регіонів України і стратегія її гарантування: у 2 т. / за ред. Б. М. Данилишина. Київ: Наук. думка, 2008. Т. 1: Природно-техногенна (екологічна) безпека. 391 с.

3. Гладкий О. В. Наукові основи суспільно-географічних досліджень промислових агломерацій: монографія. Київ: Обрії, 2008. 360 с.
4. Державна регіональна політика України: особливості та стратегічні пріоритети: монографія / за ред. З. С. Варналія. Київ: НІСД, 2007. 768 с.
5. Джаман В. О. Регіональні системи розселення: демогеографічні аспекти: монографія. Чернівці: Рута, 2003. 392 с.
6. Крушельницька Т. А. Стратегічні підходи до реформування системи державного управління України в умовах економічної невизначеності. *Збірник наукових праць Донецького державного університету управління*. Сер. «Державне управління». 2014. Т. 15, вип. 291. С. 152 – 161.
7. Проект Державної стратегії регіонального розвитку на період до 2027 року. URL: <https://www.minregion.gov.ua/wp-content/uploads/2020/02/Proekt-Derzhavnoyi-strategiyi-regionalnogo-rozvitku-na-period-do-2027-roku.pdf>

List of references

1. Baranovskyi M. O. *Naukovi zasady suspilno-heohrafichnoho vyvchennia silskykh depresyynykh terytorii Ukrainy*. Nizhyn: PP Lysenko, 2009. 396 p. [in Ukrainian].
2. Bezpeka rehioniv Ukrainy i stratehiia yii harantuvannia: u 2 t. / za red. B. M. Danylyshyna. Kyiv: Nauk. dumka, 2008. T. 1: Pryrodno-tekhnohenna (ekolohichna) bezpeka. 391 p. [in Ukrainian].
3. Hladkyi O. V. *Naukovi osnovy suspilno-heohrafichnykh doslidzhen promyslovykh ahlomeratsii: monohrafiia*. Kyiv: Obrii, 2008. 360 p. [in Ukrainian].
4. Derzhavna rehionalna polityka Ukrainy: osoblyvosti ta stratehichni priorytety: monohrafiia / za red. Z. S. Varnaliia. Kyiv: NISD, 2007. 768 p. [in Ukrainian].
5. Dzhaman V. O. *Rehionalni systemy rozselennia: demoheohrafichni aspekty: monohrafiia*. Chernivtsi: Ruta, 2003. 392 p. [in Ukrainian].
6. Krushelnyska T. A. *Stratehichni pidkhody do reformuvannia systemy derzhavnoho upravlinnia Ukrainy v umovakh ekonomichnoi nevyznachenosti. Zb. nauk. pr. Donetskoho derzhavnoho universytetu upravlinnia*. Ser. «Derzhavne upravlinnia». 2014. T. 15, vyp. 291. P. 152 – 161 [in Ukrainian].
7. *Proekt Derzhavnoi stratehii rehionalnoho rozvytku na period do 2027 roku*. URL: <https://www.minregion.gov.ua/wp-content/uploads/2020/02/Proekt-Derzhavnoyi-strategiyi-regionalnogo-rozvitku-na-period-do-2027-roku.pdf> [in Ukrainian].

MELNYSHYN Lev

Postgraduate Student, Lviv Regional Institute of Public Administration,
National Academy of Public Administration under the President of Ukraine

REGIONAL POLICY ON SUSTAINABLE DEVELOPMENT OF UKRAINE IN THE CONTEXT OF EUROPEAN INTEGRATION

The article analyzes the issues of regional development in the context of modern public administration. The study of regional development is actualized by the presence of the social order and the peculiarities of development in Ukraine. The experience of realization of social and economic development of regions is generalized on an example.

The world experience of state regulation of regional development is largely differentiated due to the peculiarities and development of national economies, state system, political traditions and forms of international integration, and therefore it is almost impossible to identify the dominant model of regional development policy.

The global trend of the modern world is the growing role of regions as units of the regional level of government, which can, on the one hand, reduce the burden on central government, taking over some of their powers, and on the other - take into account the needs of local decision-making. This process is the result of decentralization, regionalization, democratization and globalization.

The long crisis period in Ukraine and the proclaimed European integration vector objectively

require the implementation of a scientifically sound integrated state policy aimed at restoring economic growth and the economy to the level of global competitiveness. The regional aspect of the economic growth strategy has an exclusive role for Ukraine.

Today it is necessary to implement its own scientifically sound and balanced regional policy, harmonization of the principles of interaction of the center with the regions in order to ensure the optimal combination of national and regional interests. According to the levels of economic, technological and social development, the regions of Ukraine are significantly differentiated and the problem of leveling these disparities remains relevant.

Key words: regional policy, regional development, sustainable development, public administration, democratic values.

Надійшла до редколегії 05.05.20